

MĂRTURISIREA CREDINȚEI

Lubiții mei, există necredincioși și ateii, care-și deschid gurile și hulesc cele cuvioase și sfinte și încearcă să dezrădăcineze din inimile oamenilor, credința în Dumnezeu.

Unii dintre aceștia spun într-un mod perfid: *Bune sunt cele pe care le zice Evanghelia și le propovăduiește Biserica, dar cine le face?...* Cuvântul acesta seamănă necredință. "*Cine le face?...*" Adică vor să spună că Evanghelia s-a învechit de acum. Dar soarele poate să se învechească, Evanghelia însă nu se învechește. Ei nu cred, de aceea vor o nouă evanghelie, o anti-evanghelie, "evanghelia lui antihrist. Ce avem să le răspundem acestora? Că dacă până și unul singur în zeci de milioane se va afla împlinind Evanghelia, acesta este suficient să demonstreze că împlinirea Evangheliei e posibilă. Pentru că, dacă unul a împlinit-o, pot s-o îplinească și alții, pentru că toți oamenii sunt din aceeași frământătură.

Dar întreb: doar unul a împlinit Evanghelia? Nu unul, ci mulți. Câți? O strigă sărbătoarea de astăzi, a tuturor sfinților. Astăzi nu sărbătorim 2 sfinți sau 10, sau 100, sau 300, sau 500, sau 1000 de sfinți. Dacă puteți să numărați stelele cerului, atunci veți putea să numărați și pe sfinții pe care îi sărbătorim astăzi, cunoscuți și necunoscuți. Sfinții sunt din toată lumea. Sunt bărbați, dar și femei și copii. Sunt bătrâni, dar și copii. Sunt de toate ocupațiile: păstori, plugari, muncitori, învățători, profesori, filosofi, poeți, retori, oratori, soldați, generali. Sunt din toate părțile pământului: elini, bulgari, sârbi, români, ruși, de pretutindeni de unde există Ortodoxia. Sfinți cu milioanele. Și toți aceștia ce ne strigă? Îi contrazic pe necredincioși și zic: Noi nu am trăit pe lună, nici pe stele, aici pe pământ am trăit; așadar, de vreme ce noi am împlinit Evanghelia, puteți și voi să o împliniți. Ne strigă cu trâmbițe cerești să-i imităm, să trăim și noi ca și ei.

Cum au trăit sfinții? O zice Evanghelia de astăzi. Unul din semnele distinctive ale sfinților este "care? a spus-o Hristos: **Care Mă va mărturisi pe Mine, îl voi mărturisi și Eu înaintea cerului ceresc** (vezi Matei 10, 32). Adică **datoria noastră este mărturisirea.**

Ce înseamnă mărturisirea? Ceea ce crezi să nu ascunzi, ci s-o spui cu gura. Așa e corect. Așa cum un tânăr care iubește o tânără nu-și ascunde iubirea, ci oriunde ar fi, prin toate mijloacele (prin gesturi, cu flori, cu scrisori, cu poezii, cu cântece, cu orice fel) își exprimă erosul lui, își arată iubirea lui, așa și tu. Dacă ești creștin, dacă simți iubire pentru Hristos, să-L mărturisești pretutindeni, să-L propovăduiești călduros. Aceasta au făcut-o toți sfinții. L-au mărturisit pe Hristos.

Când L-au mărturisit? Nu doar în anii liniștiți, ci și în anii dificili, în anii groaznicelor prigoane. Atunci era o crimă dacă cineva spunea că este creștin. A mărturisi că este creștin era cauza propriei arestări. Îl prindeau, îl duceau la un tribunal și-i puneau întrebarea: ești creștin? Să spui astăzi "sunt creștin" nu te costă nimic; atunci s-o fi spus. "*Da, sunt creștin*" i-ar fi costat capul! ! "Ești creștin?" - întrebau atunci, două cuvinte. Unii negau, dar alții mărturiseau și spuneau: "sunt creștin!" și era aruncat în închisoare și era lipsit de drepturi, era depus din pozițiile sale, era supus la chinuri groaznice, lucruri despre care vorbește Apostolul de astăzi (vezi Evrei 11, 33-12,2) și în sfârșit, îi condamnau la moarte și-i executau. Și aceia până în ultima lor clipă îl mărturiseau pe Hristos, nu se lepădau de El. Vreți un exemplu? **Aș fi putut să istorisesc multe, dar voi n-aveți chef.** Dacă în schimb, seara, la televizor, ascultați ore întregi minciunile lumii, în biserică vă supărați, că nu mai vine odată momentul în care preotul va spune "*pentru rugăciunile...*" (adică momentul final al Sfintei Liturghii - n.r.) așa e generația noastră.

Așadar, vă voi istorisi doar o mucenicie.

Era o femeie de 25 de ani, bogată, educată și frumoasă. Căsătorită. Avea un soț important, împreună cu care dobândise un băiețel gingaș. Au prins-o, au dus-o în fața tribunalului. - *Ești creștină?* - *Sunt creștină.* - *Tu, femeie atât de importantă, să fii creștină?* - *Sunt, nu neg asta.* Au aruncat-o în temniță și au condamnat-o la moarte. Și în timp ce erau gata în ziua următoare să o execute, s-au dus seara tatăl și bărbatul ei. Tatăl cade la picioarele fetei; *"copilul meu, ce este ceea ce faci? De ce ne lipsești de prezența ta? Leapădă-te, neagă, spune că nu ești creștină.* - *Nu, tată.* - *Dar nu ne iubești?* - ***Vă iubesc, dar mai mult Îl iubesc pe Hristos.*** Vine și bărbatul ei, care o iubea, și cu lacrimi în ochi îi zice: - *Cum să faci asta? Nu-ți iubești copilul? Nu mă iubești pe mine?* Ce răspunde acea binecuvântată? Cuvinte care nu există cântar să le cântărească și nicio femeie nu le zice astăzi: - ***Și pe tine te iubesc, și pe copil îl iubesc; dar de mii de ori mai mult Îl iubesc pe Hristos!... Femei, dacă îi veți transforma pe bărbații și pe copiii voștri în idoli, vă veți chinui...***

Desigur, trăim acum în epoca unui regim democratic și iubitor de libertate, nimeni nu ne izgonește. Dar lumea se schimbă, "este roată și se învâрте". Nu este exclus să fim puși și noi la încercare. Închipuiți-vă, de pildă, că se interzice mersul la biserică, cum s-a întâmplat în altă parte. Vă întreb: dacă va ieși un astfel de decret și va zice *"cine se duce la biserică, va fi executat"*, cine îl va anula? Nici preotul nu se va duce! Pentru că nu suntem creștini înflăcărați, nu avem în noi focul Duhului Sfânt, așa încât să preferăm jertfa. Suntem materie și doar materie, burtă și intestine, și iubiri rușinoase, nimic mai mult.

Vă vorbesc cu cuvinte aspre, dar de **acum trebuie să ne pregătim pe noi înșine pentru mărturisirea credinței.** Și pentru că este greu să ajungem direct la marea mărturisire și la mucenicie, să începem cu mărturisiri mici. Care sunt mărturisirile mici? De pildă: te scoli de dimineață? fă-ți cruce: mărturisire este și asta, o mică mărturisire. Te duci în câmp? Fă-ți semnul crucii; o mică mărturisire e și asta. Te întorci, stai la masă, ai toate bunătățile acolo? Fă-ți semnul crucii. O mică mărturisire e și asta. Treci pe lângă biserică? Fă-ți semnul crucii. O mică mărturisire e și asta. Intri în mașină? Fă-ți semnul crucii. Cine-și face astăzi cruce la începutul oricărei lucrări? Nimeni. Și apoi plângem când oamenii seucid. În Elada (Grecia - n.r.) avem nenorociri în trafic; atât de multe ca în nicio altă țară; pentru că intră în mașini nu doar fără cruce, ci și cu înjurături. Înainte de a apuca volanul; fă-ți cruce, o mică mărturisire de credință este și asta. **Te duci la cafenea, îl auzi pe altul că înjură pe Hristos, pe Dumnezeu, pe Preasfânta? ai limbă? să aperi! Dacă i-ar fi înjurat pe tatăl sau pe mama ta, ce-ai fi făcut? Ai fi tăcut așa? Dacă crezi, arată-ți credința ta.**

Să mărturisim, iubiții mei, pe Hristos pretutindeni și întotdeauna. Deaceea ne-a dat Dumnezeu limbă. Animalele nu vorbesc; doar omul are acest privilegiu. Și spunem atâtea cuvinte. Dacă ai număra, într-o zi, unul spune 100 de cuvinte, altul 500, altul 600, altul 1000 despre iubiri, despre femei, despre căsătorii, despre divorțuri, despre mâncăruri, despre haine, despre bani, despre case, despre petreceri, despre orice îți poți imagina. De dimineață până seara, fierăstrău este gura; dar nici un cuvânt despre Hristos! Nimic. Dacă Îl iubești pe Hristos, unde este iubirea ta? Tot ce iubește cineva, declară, nu se rușinează, nu se teme.

Însă, din nefericire, nu suntem doar lași. În loc să se asculte mărturisirea, se ascultă blasfemia. Dumnezeu meu, cum ne mai rabzi! Ai un câine, când îi arunci un os, își mișcă coada, ca și cum ți-ar spune: *mulțumesc, stăpâne!* Și noi, care primim atâtea daruri, **unde este "mulțumesc"?** Suntem nerecunoscători, nemulțumitori.

Să-ți iubești copilul, să-ți iubești bărbatul, să-ți iubești familia, să-i iubești pe oameni, dar mai presus de toate să-L iubești pe Hristos, pe Care, copiii ai elenilor, lăudați-L și-L preainălțați întru toți vecii, Amin.